

оточених вузькими вулицями. На думку містобудівників, це зручно і для пішоходів, і для водіїв. Автолюбители отримують більшу кількість проїжджих доріг і можуть вибудовувати альтернативні маршрути. Пішоходи можуть спокійно використовувати внутрішньодворовий простір, вільний від зайвого автомобільного трафіку. Малоповерхова квартальна забудова (зазвичай — це будинки чотирьох-семи поверхів, розташовані в сітці з паралельних й перпендикулярних вулиць) створює гармонійне міське середовище. Тротуари розташовані уздовж фасадів будинків, де на перших поверхах працює найбільш затребуваний місцевим населенням бізнес: кафе, магазини, квіткові крамниці, перукарні. Кожен такий заклад прагне впорядкувати прилеглу територію — встановлює лавки, навіси, місця для відпочинку, велопарковки.

Якщо говорити про малоповерхову забудову європейських міст, наприклад Копенгагена або Амстердама, то тут немає однакових будинків або дитячих майданчиків. Усі будівлі та громадські простори унікальні і цікаві. Відрізняється не тільки забарвлення будинків, але і їх форма та поверховість. Таке міське середовище створює настрій і затишок.

Література

1. Іносова Т. Ю. Еволюція прийомів планування та забудови житлового кварталу. Сучасні проблеми архітектури та містобудування: Наук.-техн. збірник. 2016. Вип. 42. С. 182-188.

2. Повоєнне відновлення Шостого селища: зібрання Валерія Гуці. <https://heritage.zp.ua/document/103-povoenne-vidnovlennya-shostogo-selishcha>

3. Кравчук П. П. Типологія комерційної нерухомості та нові стандарти міського життя: Олександрівськ на початку ХХ ст. *Ab urbe condita: Урбаністичний простір Південної України в останній третині ХVІІІ – першій половині ХХ ст.*: збірка матеріалів Міжнародної науково-практичної конференції, присвяченої 250-й річниці м. Запоріжжя. 2020. С. 258-263.

4. Квартальна забудова: особливості планування території, інфраструктура. Сучасні тенденції містобудування: <https://what.com.ua/kvartalna-zabydova-osoblivost/>

УДК 512.912

О.А. Кодак, к. т. н., доцент,
Б.С. Токарь, студент 101-Б,
О.І. Щур-Дунець, студент 102-Б
Національний університет

«Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»

ДОСЛІДЖЕННЯ ТВОРЧОСТІ ВАСИЛЯ КРИЧЕВСЬКОГО І ФОТІЯ КРАСИЦЬКОГО

Фотій Степанович Красицький народився 12 серпня 1873 року в селі Зелений Діброві у селянській родині Степана Антоновича Красицького, який був сином Красицької Катерини Григорівни — рідної сестри Тараса Шевченка.

1901 року створив одне з перших великих полотен «Гість із Запоріжжя». 1903 року розробив декорації до опери "Різдвяна ніч". 1911 року випустив серію великодітних листівок «Київщина. Народні писанки».

Автор живописних та графічних портретів: Михайла Старицького (1893, Київський національний університет імені Тараса Шевченка; 1932); «Баба Олійничиха» (1894); Дмитра Яворницького (1900; 1934); Лесі Українки (1904, Київський національний університет імені Тараса Шевченка); «Дід Грицько» (1905); Івана Франка (1907; 1914, Національний музей у Львові) та багатьох інших.

Автор пейзажів :«На Чорторії» (1890); «Хутір Хатки на річці Пслі» (1898, приватна збірка); «Дорога в село Козацьке» (1899, приватна збірка); «Село Кирилівка» (1901, приватна збірка); «Село в долині» (1902); «Хата в балці» (1902); «Похмурий день» (1902); «Літній день» (1902);«Галявина» (1902); «Одеса. Ланжерон» (1904) та багато інших. Виготовив кіноплакат до фільму «Навздогін за долею».

На честь художника названо вулиці в Києві (у 1961 році) та Миргороді. 1977 року на будинку № 20/16 по вулиці Брюсова у Києві, де у 1905 - 1944 роках жив художник, встановлено меморіальну дошку (бронза; скульптор Оксана Супрун, архітектор Костянтин Сидоров).

Василь Кричевський народився в 1873р. в селі Ворожба на Слобожанщині в багатодітній родині. Працював у архітектора С.І. Загоскіна, А.Н. Шпігеля, також був головним архітектурним помічником академіка О.М. Бекетова. У 1903 році одержав першу нагороду на конкурсі будинку Полтавського Земства. З 1907 р. працює в Києві, створюючи низку стилістично вдалих будов, приймає участь у виставці українського мистецтва (1911-1912), співпрацює з театром М.К. Садовського, оформлює ряд книг. У 1912—1913 роках керував майстернями килимів Ханенків у селі Геленівці Васильківського повіту Київської губернії і керамічною школою в Миргороді. Ініціатор створення Українського (Київського) архітектурного інституту НАОМА. Викладає там у 1922-1941 роках, завідувач кафедрою, професор (1922), доктор мистецтвознавства (1939). В 1930-1936 роках викладач кафедри архітектурного проектування Київського інженерно-будівельного інституту (КІБІ, нині КНУБА).

Керував мистецькою частиною у виробництві багатьох великих українських фільмів. У 1940 році у Києві була влаштована велика індивідуальна виставка його праць, яка мала 1055 експонатів.

Автор численних живописних робіт. 22 березня 1918 р. Центральна Рада затвердила проекти В. Кричевського, зокрема, герб, розроблений ним на основі Володимирового Тризуба.

Основні архітектурні роботи: Полтавське земство (1903-1908), Народний будинок у м. Лохвиці на Полтавщині, будинок Грушевських та школа ім. С.Г. Грушевського у Києві, ряд міських та приміських житлових будов, проект відновлення будинку Т.Г.Шевченка у Києві, конкурсний проект павільйону УРСР на виставці в Москві (1923), проект і макет сільського клубу-читальні на всесвітній виставці в Парижі (1925), інтер'єри

будинку історичної секції ВУАН, перша черга "РОЛІТу" – будинок письменників у Києві (1928, в формах експресивного конструктивізму), меморіальний музей Т.Г.Шевченка в Каневі (1932-1939, в неокласичних формах з орнаментальними фрагментами українського стилю), Будинок І. І. Щітківського (1907-1908), Опішнянський гончарний навчально-показовий пункт (1916-1919), Будинок Чубука-Подільського в Переяславі (після 1924), Надгробок на могилі Михайла Грушевського.

Під час війни покинув Київ і виїхав спочатку до Львова, де був ректором Вищої образотворчої студії. Пізніше переїхав до Німеччини, а 1949 року — на постійне місце проживання до Каракаса (Венесуела), де й помер 15 листопада 1952 року. Через деякий час відбулося перепоховання Митця на українському цвинтарі св. Андрія в м. Баунд-Брук, штат Нью-Джерсі, США.

Література

1. Шаров І.Ф., Толстоухов А.В. «Художники України: 100 видатних імен». — Київ: АртЕк, 2007, сторінки 191–194. ISBN 966-505-134-2;
2. Ковпаненко Н. Г. Енциклопедія історії України: у 10 т. / редкол.: В.А. Смолій (голова) та ін.; Інститут історії України НАН України. — К.: Наукова думка, 2009. — Т. 5 : Кон – Кю. — С. 293. — 560 с.: іл. — ISBN 978-966-00-0855-4.;
3. Красицький Фотій Степанович // Черкащина. Універсальна енциклопедія / автор-упорядник Віктор Жадько. — К.: ВПК «Експрес-Поліграф», 2010. — С. 477-478;
4. Горбик О.О. Професор Кричевський В.Г. // Професори Київського національного університету будівництва і архітектури (1930-2000). Довідник. — К., 2001. — Стор. 44.
5. Рубан-Кравченко В.В. Кричевській і українська художня культура ХХ століття. Василь Кричевський / В. В. Рубан-Кравченко. — К. :Криниця, 2004, 704 с.

УДК 512. 912

*О.А. Кодак, к. т. н., доцент,
І.А. Гавриленко, студент 102-Б,
Н.Г. Курило, студент 102-Б
Національний університет*

«Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»

ДО 120-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ВИДАТНИХ УКРАЇНСЬКИХ АРХІТЕКТОРІВ ОЛЕКСИ ПОВСТЕНКА І ЙОСИПА КАРАКІСА

25 лютого 2022 року – 120 років із дня народження Олексі Повстенка.

Народився 25 лютого 1902 року в селянській сім'ї, яка проживала в селі Хашовий. Майбутній архітектор був козаком першого українського збройного формування легендарного Богдановського полку.

У 1927 закінчив Волинський індустріальний політехнікум в Житомирі. Якраз у цьому місті Повстенко завершив навчання в аспірантурі